

De winterroos

Jennifer Donnelly bij Boekeryj:

De theeroos
De winterroos
De wilde roos

boekeryj.nl

Jennifer Donnelly

De winterroos

Een vrouwelijke dokter is zeldzaam
in het Londen van rond 1900.
Dat trekt aandacht die problemen kan geven.

Eerste druk 2007
Vijftiende druk 2021

ISBN 978-90-225-9409-4
ISBN 978-94-023-0267-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Winter Rose*
Vertaling: Milly Clifford
Omslagontwerp: Bürosüd
Omslagbeeld: Richard Jenkins
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2006 Jennifer Donnelly
© 2007, 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv,
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Ter herinnering aan
Fred Sage
en het Londen dat hij kende*

Proloog

*F*rankie Betts kon een smeris al op een afstand ruiken. Smerissen stonken naar bier en lotion. Ze liepen alsof hun schoenen te strak zaten. In arme wijken vol hongerige mensen zagen ze er zo weldoervoed en gezond uit als mestkalveren, dik geworden door alle gratis maaltijden die ze bij elkaar bietsten.

Frankie moest niets hebben van smerissen. Ze maakten dat hij zin kreeg om alles – en iedereen – in elkaar te slaan. En nu zat er een vlak naast hem. In de Barkentine. In het eigen bolwerk van de Firma. Te doen alsof hij een gewone vent was. Te drinken. Te praten. Eten te bestellen.

De brutaliteit!

Frankie drukte zijn sigaret uit. Hij schoof zijn mouwen omhoog en stond op, klaar om de man buiten westen te slaan. Maar voor hij dat kon doen, verscheen een nieuw glas bier voor hem op de bar. Dat had Desi, de kroegbaas, daar gezet.

‘Je gaat toch nog niet weg? Je bent er net.’ Desi’s stem klonk opgewekt, maar in zijn ogen flitste een waarschuwing.

Frankie knikte. ‘Bedankt,’ zei hij vlak, terwijl hij weer ging zitten.

Desi had gelijk dat hij hem tegenhield. Sid zou kwaad

zijn geweest. Hij zou zeggen dat hij teleurgesteld was. Frankie wist wel beter dan Sid teleur te stellen. Dat wisten ze allemaal.

Hij nam een slok bier en stak weer een sigaret op; hij gaf zijn zenuwen de schuld van de fout die hij bijna had gemaakt. Het was een spannende tijd voor de Firma. Een gevaarlijke tijd. De smerissen zaten hen op de nek. Ze hadden vorige week een geldwagen beroofd en waren er met meer dan duizend Engelse ponden vandoor gegaan, met als gevolg dat Freddie Lytton, het plaatselijk parlamentslid, hun de oorlog had verklaard. Hij had Sid en ook Ronnie en Desi laten arresteren. Maar de politierechter had hen vrijgelaten. Er bleken geen getuigen te zijn. Twee mannen en een vrouw hadden de overval gezien, maar toen ze hoorden dat ze tegen Sid Malone moesten getuigen, konden ze zich op eens niet meer herinneren hoe de rovers eruitzagen.

‘Het was een vergissing. De politie heeft de verkeerde gearresteerd,’ had Sid tegen de pers gezegd op de trap van de Old Bailey nadat hij was vrijgelaten. ‘Ik ben geen schurk. Gewoon een zakenman die eerlijk zijn geld wil verdienen.’ Die zin had hij vele malen gebruikt, steeds als de politie een inval deed in zijn werf, pakhuis of een van zijn pubs. Hij had het zelfs zo vaak gezegd dat Alvin Donaldson, inspecteur bij de recherche, hem ‘de Voorzitter’ had gedoopt en zijn bende ‘de Firma’.

Lytton was woedend geweest. Hij zwoer dat hij Sid te pakken zou krijgen. Hij zwoer dat hij een eerlijke man zou vinden die niet bang was om de waarheid te zeggen, die niet bang was voor Malone en zijn bende, en dan zou hij hen allemaal levenslang opsluiten.

‘Dat was gewoon opschepperij,’ zei Sid. ‘Hij wil met zijn foto in de krant. Het is bijna verkiezingstijd.’

Frankie had hem gelooft, maar nu zat deze smeris hier, hondsbrutaal. Frankie wierp een blik in de spiegel achter

de bar op de man. Was hij door Lytton gestuurd? Of door iemand anders? En waarom?

Meestal waren smerissen niet alleen. Frankie keek om zich heen. De pub was donker en had een laag plafond. Hij stond tussen twee werven in Limehouse, op de noordelijke oever van de Theems. De voorkant lag aan Narrow Street en de achterkant hing boven de rivier. Bij hoogtij kon je de Theems tegen de achtermuur horen klotsen. Frankie kende bijna alle gezichten. Iedereen zat te roken en te drinken, te hard te praten en te hard te lachen. Allemaal kleine criminelen.

De man op wie deze smeris het gemunt had, zat niet op te scheppen en te hard te lachen, en er was niets kleins aan hem. Hij was een van de machtigste, meest gevreesde criminele bazen van Londen, en Frankie bedacht dat deze stomme smeris beter kon weggaan als hij wist wat goed voor hem was. Nu hij zijn benen nog kon gebruiken.

Lily, het barmeisje, kwam uit de keuken en zette een kom voor hem neer, waarbij ze bouillon morste op de krant die hij zat te lezen.

De man schoof een munt naar haar toe en roerde met een vuile lepel in de grauwe massa. Stukjes vlees en graten dreeven rond. Wat aardappel, wat selderij. Een stuk wit vlees kwam naar boven, glibberig van verrotting.

Karper, dacht Frankie. Hij zag ze vaak bij laagtij. Grote, zwarte schepsels met melkwitte ogen die hulpeloos in de stinkende riviermodder spartelden.

Desi kwam naar de man toe. 'Mankeert er iets aan het eten?' informeerde hij. 'U hebt nog geen hap genomen.'

De vreemdeling legde zijn lepel neer. Hij aarzelde.

Nu krijgen we het, dacht Frankie.

'Ik krijg niets meer door mijn keel, wat ik ook probeer,' zei de man ten slotte. 'Ik leef op bier. Iets anders verdraagt mijn maag niet.'

‘Wat? Helemaal niets?’

‘Pap. Melk. Soms een ei. Het komt door de cipiers. Die hebben me in mijn buik geschopt. Sindsdien ben ik niet meer in orde.’

Frankie begon bijna hardop te lachen.

Desi echter niet. Hij hield zijn gezicht in de plooi. ‘Dus je hebt gezeten?’ vroeg hij.

‘Ja. Een inbraak. Bij een juwelier. Ik had een zakmes bij me, dus zeiden de smerissen dat ik gewapend was. Ik kreeg vijf jaar van de politierechter.’

‘Ben je net vrij?’

De vreemdeling knikte. Hij deed zijn pet af en liet een geschoren hoofd zien.

Desi grinnikte. ‘Arme kerel,’ zei hij. ‘Jij vindt dat je een zwakke maag hebt, maar moet je die kop eens zien. Waar heb je gezeten?’

‘Pentonville.’

‘Ben ik zelf ook geweest. Die directeur is niet makkelijk. Willocks, zo heette hij. Zit hij nog steeds iedereen te koeioneren?’

‘Zeg dat wel.’

Drummond, sukkel, dacht Frankie. Had eerst even geïnfomeerd.

Er was geen Willocks in Pentonville. Nooit geweest ook.

Desi Shaw taptte een glas bier. ‘Alsjeblieft. Van het huis.’

Terwijl hij naar een andere klant liep, wierp hij Frankie een blik toe. Handel dit af, zei die blik.

Frankie wachtte even en stootte toen tegen de arm van de man, waardoor hij bier op zijn krant morste.

‘Sorry,’ zei hij terwijl hij deed of het een ongelukje was. ‘Nu hebben het barmeisje en ik allebei je krant doorweekt.’

‘Geeft niet,’ zei de smeris met een glimlach. ‘Deze stomme krant is toch alleen maar goed om dingen op te depen.’

Frankie lachte en de man vatte het op als een aanmoediging, zoals Frankie al had verwacht.

‘Michael Bennett,’ zei hij. ‘Aangenaam.’

‘Roger Evans,’ zei Frankie.

‘Heb je dit gehoord?’ vroeg Bennett terwijl hij naar een artikel op de voorpagina wees. ‘Het gaat over die overval op de geldwagen. Ze zeggen dat Sid Malone het heeft gedaan. Dat hij er met tienduizend pond vandoor is gegaan.’

Was dat maar waar, dacht Frankie. Die kranten overdrijven altijd.

‘Ik heb gehoord dat Malone zijn poen op een bark op de Theems verstoppt,’ zei Bennett. ‘En in een pakhuis voor suiker.’

‘O ja?’

Bennett knikte. ‘En ook hier in de Bark. Misschien zitten we er nu wel op,’ zei hij terwijl hij met zijn voet op de vloerplanken tikte. ‘Je hebt zeker niet toevallig een koevoet bij je?’

Frankie forceerde weer een lach.

‘Waar het ook is, het moet een grote ruimte zijn. De Firma is niet van de kleintjes. Ik heb gehoord dat ze alleen al door hun diefstallen duizenden hebben binnengesleept. Duizenden! Moet je nagaan!’

Frankie voelde zijn kwaadheid weer opkomen. Wat had hij graag de neus van deze rotzak gebroken.

‘Gebruik je hersens, niet je handen, Frankie,’ hoorde hij in gedachten Sid zeggen.

Bennett stootte Frankie aan. ‘Ik heb ook gehoord dat Malone vaak in deze pub komt,’ zei hij. ‘Het zou hier zelfs zijn hoofdkwartier zijn.’

‘Daar weet ik niets van,’ antwoordde Frankie.

Bennett boog zich naar hem toe. ‘Ik moet hem spreken. Heel even maar. Weet je waar ik hem kan vinden?’

Frankie schudde zijn hoofd. ‘Sorry.’

Bennett tastte in zijn zak en legde een briefje van tien pond op de bar. Voor de meeste mannen in Limehouse was tien pond een fortuin. Frankie deed of hij dat ook vond en stopte het vlug in zijn zak.

‘Kom over een kwartier naar de achterkant van de pub,’ zei hij.

Hij liep via de voordeur weg en ging weer naar binnen via de kelderdeur. Vlug beklom hij een smalle trap naar de keuken en toen nog een trap naar de bovenverdieping. Hij liep door een groezelige gang en klopte twee keer op een afgesloten deur.

Die werd geopend door een grote man in hemdsmouwen en een vest, die geen poging deed om de knuppel te verbergen die hij vasthield. Achter hem, midden in de kamer, zat een man aan een tafel briefjes van twintig pond te tellen. Hij sloeg zijn smaragdgroene ogen op naar Frankie.

‘Problemen,’ zei Frankie. ‘Iemand van Lytton. Zegt dat hij Bennett heet. Over een kwartier is hij achter.’

De man met de groene ogen knikte. ‘Hou hem daar,’ zei hij, en hij ging weer door met tellen.

Frankie rende naar beneden en ging naar buiten via de kelderdeur. Binnen keek Michael Bennett op de klok bij de kassa. Het was bijna twee uur in de ochtend. Hij dronk zijn glas leeg en legde wat munten op de bar.

‘Tot ziens,’ zei hij tegen de kroegbaas.

Desi stak een hand op.

‘Waar is de plee?’ vroeg Bennett.

‘Waar denk je dat je bent? Buckingham Palace?’ vroeg Desi. ‘Doe het in de rivier, net als wij allemaal.’

Bennett ging naar buiten, liep om de pub heen en daalde een stenen trapje af dat van de straat naar het water leidde.

Frankie sloeg hem gade vanachter een aantal palen en keek toe terwijl Bennett plaste. Het was laagtij. Frankie kon de rivier amper zien in het donker, maar wel horen.

Toen Bennett klaar was, kwam Frankie achter de palen vandaan.

‘Jezus!’ riep Bennett. ‘Je liet me schrikken. Het is hier stikdonker. Waar is Malone?’

‘Onderweg.’

‘Echt waar?’

‘Dat zei ik toch?’

‘Anders wil ik mijn geld terug,’ dreigde Bennett.

‘Maak je niet druk, hij komt zo.’

De twee mannen bleven een minuut of tien over ditjes en datjes praten. Toen werd achter hen een lucifer aangestoken. Bennett draaide zich vlug om.

Frankie zag Sid en Desi onder aan de stenen trap staan. Desi was een lantaarn aan het aansteken.

‘Michael Bennett?’ vroeg Sid.

Bennett deed een stap achteruit, weg van Sid. ‘Ik wil geen problemen,’ zei hij. ‘Ik kom alleen een boodschap overbrengen. Een vrouw die ik ken, wil Sid Malone zien. Wanneer of waar dan ook, maar ze wil hem zien.’

‘Ben je een smeris?’ vroeg Frankie. ‘Heeft Lytton je gestuurd?’

Bennett schudde zijn hoofd. ‘Ik heb de waarheid gezegd. Ik ben privédetective.’

Malone bestudeerde Bennett met zijn hoofd schuin.

‘Geef me antwoord,’ zei Bennett. ‘Je kent die vrouw niet. Ze weet niet van ophouden. Straks komt ze zelf nog.’

Malone had nog steeds niets gezegd. Bennett vatte moed.

‘Die wil van geen nee horen. Ik mag haar naam niet zeggen. Maar ze is een drammerig wijf, dat kan ik wel zeggen,’ voegde hij eraan toe met een lach.

Naderhand zou Frankie zich herinneren dat Sids mond vertrok bij het woord ‘wijf’. En dat hij had gedacht dat het een begin van een glimlach was. Hij zou zich herinneren dat Sid langzaam naar Bennett toe was gelopen, alsof hij hem

een hand wilde geven, dankbaar voor de informatie. In plaats daarvan greep hij de arm van de man beet en brak die in een snelle, vloeiende beweging in tweeën. Bennett viel op zijn knieën van de pijn, maar hij begon pas te schreeuwen toen hij zijn botten door zijn huid zag steken.

Sid greep zijn haar beet en rukte zijn hoofd achterover. 'Dit is mijn antwoord. Helder en duidelijk,' zei hij. 'Zeg tegen Fiona Finnegan dat de man die ze zoekt, dood is. Net zo dood als jij als ik je ooit nog zie.'

Sid liet hem los en Bennett zakte in elkaar in de modder. Sid draaide zich om en liep weg. Frankie volgde terwijl Desi de lantaarn doofde.

'Wie is die vrouw, baas?' vroeg Frankie, verbaasd door het verzoek van Bennett en de reactie van Sid. 'Moet ze wat van je?'

Sid gaf geen antwoord.

'Is ze dan familie?'

In het donker kon Frankie alleen Sids stem horen; hij kon zijn gezicht niet zien. Anders had hij daarop de diepe pijn gezien toen Sid zei: 'Ze is niemand, Frankie. Geen familie. Ze betekent niets voor me.'

Deel 1

Londen, mei 1900

1

‘Jones!’

India Selwyn Jones draaide zich om toen ze haar naam hoorde. Ze moest turen om te zien wie haar had geroepen. Maud had haar bril afgepakt.

‘Professor Fenwick!’ riep ze eindelijk terug, terwijl ze stralend naar de kale man met baard keek die zich door een zee van baretten een weg baande.

‘Jones, kleine slimmerik! Een beurs van Walker, een Lister en ook nog de Dennis-prijs! Is er iets wat je níét hebt gewonnen?’

‘Hatcher heeft de Beaton gekregen.’

‘De Beaton stelt niets voor. Elke onbenul kan anatomie uit haar hoofd leren. Een arts heeft meer dan kennis nodig, die moet haar kennis kunnen toepassen! Hatcher kan amper een tourniquet aanbrengen.’

‘Stil, professor! Ze staat vlak achter u!’ fluisterde India geschokt. De afstudeerceremonie was achter de rug. De studenten hadden het kleine podium verlaten en poseerden nu voor foto’s of praatten met degenen die hun gelukwensten.

Fenwick wapperde met een hand naar haar. Niets schokte hem. Hij was een man die zei wat hij op het hart had, en

meestal heel luid. Daar had India ervaring mee. Ze had ervanlangs gekregen toen ze een keer over een patiënt zei: 'Ik heb het gevoel dat hij...'

'Wat? Gevoel? Je hoort niet te voelen, Jones, maar een diagnose te stellen! Je bent hier om te observeren! Gevoelens belemmeren een juist oordeel. Je moet een patiënt helder en zonder eigen gevoelens zién, Jones, en dan kun je hem of haar genezen.'

Nu zei Fenwick: 'Kom, laat eens zien,' terwijl hij ongeduldig naar de leren map onder haar arm gebaarde.

India sloeg hem open, zelf benieuwd om te zien wat erin zat. Een bruingeel document met haar naam erop, de datum, 26 mei 1900, het zegel van de het Medisch Opleidingsinstituut voor Vrouwen in Londen, en de verkondiging dat ze haar graad in de medicijnen had behaald. Dat ze nu arts was.

'Dokter India Selwyn Jones. Klinkt aardig, nietwaar?' zei Fenwick.

'Ja, en over een poosje geloof ik het misschien zelf ook.'

'Onzin. Sommige vrouwen hier hebben misschien een stuk papier nodig om te weten dat ze arts zijn, maar daar hoor jij niet bij.'

'Professor Fenwick! Professor, hier...!' klonk een vrouwenstem.

'Mijn god,' zei Fenwick. 'De decaan. Ze heeft blijkbaar het hoofd van Broadmoor bij zich. Wil dat ik hem overhaal om een paar van jullie in dienst te nemen. Je boft dat je de baan bij Gifford hebt gekregen.'

'Dat weet ik, professor. Ik popel om te beginnen.'

Fenwick snoof. 'O ja? Ken je Whitechapel?'

'Ik heb een poos stage gelopen in het London Hospital.'
'Huisbezoek?'

'Nee, dat niet.'

'Hm, dan neem ik het terug. Gifford is degene die boft.'

India glimlachte. 'Zo erg kan het toch niet zijn? Ik heb huisbezoeken gedaan in andere arme wijken. Camden, Paddington, Southwark...'

'Niet te vergelijken met Whitechapel, Jones. Wees voorbereid. Je zult er zeker een heleboel leren, maar met jouw intelligentie, jouw vaardigheden, hoor je een beurs als wetenschapper in een universiteitsziekenhuis te hebben. En je eigen praktijk. Net als Hatcher. Een particuliere praktijk. Daar hoor je thuis.'

'Ik kan het me niet veroorloven om een eigen praktijk te beginnen, professor.'

Fenwick wierp haar een onderzoekende blik toe. 'Ik betwijfel of je het anders wel zou doen. Als je de sleutels van een ingerichte praktijk in Harley Street zou krijgen, zou je die meteen teruggeven en ervandoor gaan naar de sloppen. Je volgt dus nog steeds je dromen.'

India lachte. 'Ik noem het liever doelen, professor.'

'Een eigen kliniek, hè?'

'Ja.'

'Voor vrouwen en kinderen.'

'Inderdaad.'

Fenwick zuchtte. 'Ik herinner me dat jij en Hatcher het erover hadden, maar ik wist niet dat je het meende.'

'Harriet niet. Ik wel.'

'Jones, heb je enig idee wat dat inhoudt?'

'Wel iets.'

'Geld inzamelen, een goede locatie zoeken, de administratie alleen al is nauwelijks te overzien. Je hebt tijd nodig om een kliniek van de grond te krijgen, een heleboel tijd, en je houdt geen minuut over. En je moet je al kapot werken bij Gifford. Hoe wil je dat allemaal doen?'

'Ik vind wel een manier, professor. Je moet immers proberen om je te onderscheiden.'

Fenwick hield zijn hoofd schuin. 'Weet je dat je zes jaar

geleden precies hetzelfde tegen me zei? Toen je hier pas was. Ik heb nooit begrepen waarom.'

'Waarom wat?'

'Waarom een aristocratische jonge vrouw uit een van de rijkste families in Engeland vindt dat ze zich moet onderscheiden.'

India bloosde. 'Professor, ik... ik ben niet...'

'Professor! Professor Fenwick!' Dat was de decaan weer.

'Ik moet gaan,' zei Fenwick. Hij keek even zwijgend naar zijn schoenen en voegde er toen aan toe: 'Ik wil wel zeggen dat ik je zal missen, Jones. Je bent de beste studente die ik ooit heb gehad. Rationeel, logisch denkend en niet emotioneel. Een voorbeeld voor mijn huidige stel onnozele halsjes. Ik zou graag willen zeggen dat het moeilijkste voorbij is, maar het begint pas. Je wilt je onderscheiden, de wereld verbeteren, maar misschien denkt de wereld daar wel anders over. Dat weet je toch wel?'

'Ja, professor.'

'Mooi. Vergeet dit niet: wat er ook gebeurt, je bent een arts. En een heel goede. Dat kan niemand je afnemen. En niet omdat het hierin staat...' – hij klopte op het diploma – '... maar omdat het hierin zit.' Hij gaf een tikje op India's voorhoofd. 'Vergeet dat nooit.'

Toen was hij weg.

Opeens voelde ze zich eenzaam. Om haar heen stonden andere afgestudeerden te praten en te lachen, omringd door familie en vrienden, maar zij had niemand. Behalve Maud. Freddie was op reis voor regeringszaken en Wish was in Amerika. Haar ouders waren honderden kilometers verderop in Blackwood, maar al hadden ze naast de school gewoond, dan nog zouden ze niet zijn gekomen. Dat wist ze.

Heel even dacht ze aan de enige persoon die zou zijn gekomen als het had gekund, een jongen die helemaal uit Wales zou komen lopen om vandaag bij haar te zijn. Hugh.

Ze zag hem in haar gedachten. Hij rende lachend Owen's Hill op. Stond op Dyffyd's Rock met zijn hoofd achterover en zijn armen uitgestrekt naar de woeste luchten boven Wales. Ze probeerde de beelden te verdringen, vergeefs. Tranen prikten achter haar ogen. Vlug wreef ze die weg, in de wetenschap dat Maud op zoek zou zijn naar haar om thee met haar te gaan drinken. En ook omdat ze wist dat Maud niets moest hebben van emotionele toestanden.

'Hou op, Jones,' siste ze tegen zichzelf. 'Gevoelens belemmeren een juiste beoordeling.'

'En champagne ook, meisje, maar daarom vinden we die ook zo lekker!' klonk een joviale mannenstem achter haar.

India draaide zich vlug om. 'Wish?' riep ze uit terwijl haar neef haar op de wang kust. 'Wat doe jij hier? Ik dacht dat je in Amerika was!'

'Ik ben net terug. Gisteren is de boot aangemeerd. Ik reed de auto eraf en heb de hele nacht als een gek gereden. Ik had dit van mijn leven niet willen missen, Indy. Heb je me niet gezien, achterin? Ik klapte als een idioot in mijn handen. En Bingham ook.'

'Bing, ben je dat echt?' vroeg India terwijl ze om haar neef heen tuurde.

George Lytton, de twaalfde graaf van Bingham, stond achter Wish. Hij stak verlegen een hand op. 'Hallo, Indy,' zei hij. 'Gefeliciteerd.'

'Wat een heerlijke verrassing! Ik had jullie helemaal niet gezien. Maud had mijn bril afgepakt. O, moet je jou zien, Wish! Zo gebruind en knap. Heb je succes gehad op je reis? Ben je miljardair?'

'Nog niet helemaal, schat, maar binnenkort,' zei Wish lachend.

'O, moedig hem niet aan. Hij loopt toch al naast zijn schoenen.' De stem van haar zus klonk verveeld.

'Maud! Geef mijn bril terug!' zei India.

‘Beslist niet. Hij is afschuwelijk. Dan worden de foto’s bedorven.’

‘Maar ik kan niets zien!’

Maud zuchtte. ‘Als je het per se wilt. Maar als je nog dikkere glazen neemt, India, dan kun je net zo goed een verreijker nemen.’ Ze trok haar neus op. ‘Kunnen we nu weg? Het stinkt hier.’

India was haar treurigheid vergeten door hun plotselinge komst. Als kinderen waren ze allemaal onafscheidelijk geweest, maar nu zagen ze elkaar zelden. Maud had de neiging om in een opwelling naar allerlei exotische bestemmingen te gaan. Wish begon steeds aan een nieuwe onderneming. Hij was eigenlijk bankier maar had zich aan het speculeren gewaagd. In enkele dagen tijd kon hij een fortuin vergaren... en dat net zo snel weer verliezen. Bingham ging bijna nooit weg van Longmarsh, want hij gaf de voorkeur aan de stille bossen en velden boven de drukke straten van Londen. En Freddie, de broer van Bingham en verloofde van India, woonde zowat in het Lagerhuis.

‘Ja, kom, Indy,’ zei Wish ongeduldig. ‘We hebben in het Connaught gereserveerd, een feestje voor jou, en anders komen we te laat.’

‘Wish, dat moet je niet...’ begon India.

‘Heb ik ook niet. Lytton trakteert.’

‘Bing, dat had je niet...’

‘Ik niet, Indy,’ zei hij. ‘Mijn broer.’

‘Is Freddie hier?’ vroeg India. ‘Hoe kan dat? Hij zei dat hij het weekend naar C-B was geroepen.’

Wish haalde zijn schouders op. ‘Geen idee. Hij hoefde blijkbaar niet meer. Hij holde net de trap af toen ik bij zijn appartement kwam, dus heb ik hem een lift gegeven.’

‘Waar is hij nu dan?’

‘Nog buiten, denk ik. Hij zal zo wel komen.’

‘Nee, ik ben er al,’ zei een jonge, blonde man. Hij was

lang en slank, mooi gekleed in een rokkostuum en een broek van fijne wol. Een stuk of tien vrouwenhoofden draaiden zich bewonderend naar hem om. Een paar vroegen zich misschien af wie hij was, maar de meeste aanwezigen herkenden hem. Hij was parlamentslid, een rijzende ster die door zijn stoutmoedige overstap van de conservatieven naar de liberalen voortdurend in de kranten stond. Hij was de jongere broer van Bingham – slechts een tweede zoon – maar toch viel de schuchtere, teruggetrokken Bing naast hem in het niet.

Freddie gaf India een kus op haar wang. ‘Goed gedaan, schat,’ zei hij. ‘Gefeliciteerd.’

‘Kunnen we nu alsjeblieft weg?’ vroeg Maud. ‘Ik kan die geur hier niet verdragen. Het is werkelijk vreselijk, Indy. Wat is het eigenlijk?’

India snoof. ‘Ik ruik niets.’

‘Ben je soms verkouden? Hoe kun je dit niet ruiken?’

Ze snoof weer. ‘O, dát. K...’ Ze wilde ‘kool’ zeggen. Een kerk in de buurt had een gaarkeuken voor de armen en de kookluchtjes waaiden altijd naar de school. Freddie onderbrak haar echter.

‘Kadavers,’ zei hij. ‘Indy heeft me erover verteld. De beste gaan naar Guy’s en Bart’s. De vrouwenschool krijgt de minder verse.’

Maud trok wit weg. Ze drukte een met ringen versierde hand tegen haar borst. ‘Dode mensen?’ bracht ze uit. ‘Je maakt toch een grapje, Freddie?’

‘Deze keer niet. Ik meen het. Ik zweer het.’

‘Mijn god. Ik ben misselijk. Ik ga vast naar buiten.’

Maud liep weg met haar hand voor haar mond. India draaide zich om naar haar verloofde. ‘Ik méén het?’ zei ze. ‘Moeten we ons steeds weer als kinderen van twaalf gedragen als we bij elkaar zijn?’

‘Ja, dat moet,’ zei Freddie. Hij wierp haar een stralende

glimlach toe en voor de zoveelste keer dacht India dat hij de knapste man was die ze ooit had gezien.

‘Je bent vreselijk, Freddie,’ zei ze. ‘Werkelijk.’

‘Dat is zo. Ik geef het toe. Maar dat was de enige manier om vijf minuten met je alleen te kunnen zijn,’ zei hij terwijl hij in haar hand kneep. ‘Pak je spullen, kleine droogstoppel. We moeten naar het Connaught.’

‘Dat zei Wish al. Maar dat had je echt niet moeten doen, Freddie.’

‘Ik wil het. Je wordt niet elke dag arts.’

‘Wat een verrassing. Zo onverwacht. Ik dacht dat je het hele weekend bij C-B zou zijn.’

C-B was een afkorting van Henry Campbell-Bannerman, de leider van de oppositie. Het gerucht ging dat lord Salisbury, de premier van Groot-Brittannië en hoofd van de zittende Conservatieve Partij, in de herfst algemene verkiezingen zou uitroepen. Campbell-Bannerman had zijn schaduwkabinet bijeengeroepen om het politiek programma van de Liberale Partij voor te bereiden. Een handvol vooraanstaande Lagerhuisleden, onder wie Freddie, was ook ontboden.

‘C-B heeft het afgezegd,’ zei Freddie. ‘Hij voelde zich niet goed.’

‘Wanneer wist je dat?’

‘Twee dagen geleden.’

‘Waarom heb je me dat niet verteld?’ vroeg India gekwetst. Ze was zo teleurgesteld geweest toen hij had gezegd dat hij er vandaag niet bij kon zijn.

‘Dat wilde ik eigenlijk ook, schat,’ zei Freddie schuldbeust. ‘En misschien had ik het moeten doen. Maar zodra ik wist dat ik niet weg hoefde, besloot ik je te verrassen met een feestje. Kijk nu niet zo lelijk naar me, en pak je spullen.’

India schaamde zich. Hoe had ze hem verwijten kunnen maken? Hij was altijd zo attent. Ze ging voor door een